

[Ragnhild Andersen.]

Lovgivningen for deres Vedkommende maa ind i en Kommission, der kan tage Stilling til Spørgsmaalene, baade til Kriteriet for Invaliditet og til Mulighederne for Uddannelse og Oplæring, saaledes at de kan komme ind i Produktionen paa ny og blive lige-stillet med alle andre arbejdsvillige Personer i Samfundet.

Det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen kom ind paa, at en Mand var hverken gammel eller udslidt, naar han var 60 Aar. Jeg skal ikke kunne udtale mig herom, men det forbavser mig blot en lille Kende i Forbindelse med de Udtalelser, jeg allerede fremsatte tidligere i Dag, at man saa vil fastholde, naar ingen andre i dette Land er udslidt ved 60 Aars Alderen, at vi her i Rigsdagen er udslidt i den Alder. Nu skal Rigsdagen snart have Sommerferie i et Par Maaneder; det er ikke hele Landets Befolkning, der kan holde saa lang Sommerferie, det er ikke enhver Arbejdsmand, der kan holde fri et Par Maaneder. Jeg ved godt, at de fleste af de ærede Medlemmer har andre Ting at tage sig til i Rigsdagens Sommerferie, men jeg synes ikke, man skal stille Tingene paa Hovedet og sige, at 60 Aars Grænsen er rimelig for Rigsdagsmænd, men urimelig for den jævne Befolkning. Det har efter min Formening ikke meget med sund Fornuft at gøre.

Naar den højtærede Arbejds- og Socialminister siger, at man under Hensyn til Beskæftigelsen bør sætte Aldersgrænsen i Vejret, vil jeg gentage, hvad jeg allerede sagde ved Lovforslagets første Behandling, at dette at sætte Aldersgrænsen i Vejret paa Grund af Beskæftigelsen i Dag er en Ting, man bør være meget varsom med; vi Kommuniste vil i hvert Fald ikke under nogen Form, heller ikke med den nævnte Begrundelse, gaa med til at sætte Aldersgrænsen op til 65 Aar, for vi ved, at intet er saa usikkert i vort Samfund som netop, hvor længe Beskæftigelsen er god, og hvornaar den bliver daarlig. Ud fra dette Synspunkt mener vi ikke, man kan foretage en saa stor Forandring i en Lov som denne.

Det er blevet sagt fra mange Sider, at det kommunistiske Parti har ført en enstaaende Overbudspolitik med Hensyn til denne Lovgivning, og at vi af Hensyn til Statens Finanser slet ikke har Raad til at gennemføre det, vort Parti ønsker. Jeg vil over for disse Bemærkninger sige, at det er ikke altid, man udviser den samme Spar-sommelighed med Statens Midler, som man har en vis Tilbøjelighed til at vise, naar det

gælder Rentemodtagerne. Det er ikke længe siden, man har befattet sig med Spørgsmaalet om Millioner til Tørvebaronerne og Millioner til Sukkerroedyrkerne. Man skulde ogsaa synes, at der i den kommende Tid er Anledning til at beskæftige sig indgaaende med og tage kraftigt fat paa visse Indtægter, som vi maa se at faa ind, og som vi egentlig skylder Alders- og Invalidere rentemodtagerne at skaffe til Veje. Jeg tænker her paa de 400—500 Mill. Kr., der aarlig snydes for i Skat; jeg synes, det er i høj Grad paakrævet, at Statskassen sørger for at faa dem ind, saa at man netop ved Hjælp af disse Midler kan skabe en Realforbedring af Rentemodtagernes Kaar.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, som jo nu har frafaldet sit Ønske om, at ogsaa Kvinderne mellem 55 og 60 Aar skulde have Mulighed for at opnaa Rente, vil jeg gerne sige, at ogsaa jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har det samme Standpunkt i Dag, som han havde ved Lovforslagets første Behandling. Og naar det ærede Medlem saa formanende siger til os, til det kommunistiske Parti, der foreslaar Forbedringer, at nu maa Kommunisterne vide at anvise Dækning for de store Udgifter, de vil paaføre Statskassen, saa tror jeg ærlig talt ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen er den rette til at forlange Dækning og til at tale om at skaffe Penge til Statskassen. Det er jo netop det ærede Medlems Parti, som viser den største Uvilje imod, at vi overhovedet faar gennemført Eengangsskatten, saa jeg tror nok, at det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen skulde tale lidt med sit eget Parti og faa det til at indse det fornuftige i den Tankegang, at før vi faar denne Eengangsskat gennemført, vil det være vanskeligt at gennemføre sociale Forbedringer og andre Foranstaltninger paa en Række Omraader; disse Penge maa naturnødvendigt ind i Statskassen saa hurtigt som muligt. Det vilde være gavnligt for Statens Finanser, om vi fik denne Eengangsskat vedtaget, og det lidt hurtigt; den har vi nemlig trængt til temmelig længe.

Fjerde Næstformand (A. M. Hansen):
Eengangsskatten er ikke til Behandling.

Ragnhild Andersen: Det er den ikke, men jeg taler om, hvordan der skal skaffes Dækning for Udgifterne til Alders- og Invalidere, og man turde vel sige, at Eengangsskatten vil betyde en Indtægt for Staten.